

Arrest

nr. 78 774 van 3 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 13 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 december 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. MBOG verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 De verzoekende partij dient op 6 oktober 2009 een eerste asielaanvraag in België in. Op 27 april 2010 is het beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 42 488.

1.2. Op 28 november 2011 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 14 december 2011 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1995 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 28.11.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 06.10.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 12.01.2010 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 29.04.2010 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 28.11.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een psychiatrisch verslag naar voren brengt om aan te tonen dat ze zware psychologische problemen heeft. Overwegende dat zich in het administratief dossier een advies bevindt van het BCHV waarbij er dient te worden opgemerkt dat betrokkene hier niet heeft naar verwezen gedurende haar interview in haar tweede asielaanvraag. Overwegende dat het advies van het BCHV verderbouwt op het eerder genoemde psychiatrische verslag alsook de medische problematiek van betrokkene. Overwegende dat er dient te worden opgemerkt het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat het CGVS dd. 12.01.2010 stelde dat ‘de door u neergelegde kopie van uw geboortecertificaat, identiteitsgegevens bevat waaraan hier niet wordt getwijfeld. Het door u neergelegde medische attest van Dr (MR.) dd. 15.12.2009 stelt dat men poogde een vrouwelijke verminking uit te voeren, Er werd een kleine incisie vastgesteld, maar er zijn verder geen afwijkingen en uw clitoris is aanwezig. Dit attest houdt op zich geen bewijs in voor uw bewering dat u wel zou besneden worden in Kameroen. Overwegende dat betrokkene geen documenten voorlegt die deze conclusie kunnen weerleggen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze gezocht wordt in Kameroen maar dat betrokkene hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het open van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster roept als “ENIG MIDDEL” de “Schending van art. 51/8 van de wet van 15/12/1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen” in.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Artikel 51/8 eerste alinea van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzing bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Volgens professor Vanheule zijn nieuwe gegeven: “(1)Nieuw bekomen bewijzen van eerder aangehaalde feiten die voorheen niet in de beraadslaging van de DVZ, het CGVS of de VBV zijn betrokken. (2)Nieuw bekomen bewijzen van eerder nooit aangehaalde feiten; en (3) nieuwe feiten en gebeurtenissen die zich na de eerste erkenningsprocedure hebben voorgedaan”. “De beoordeling van de nieuwe gegevens komt toe aan D VZ. Wanneer die besluit dat het de nieuwe bewijzen manifest ontbreekt aan pertinentie om aan de erkenningsaanvraag een andere wending te geven na de eerder gemaakte beslissingen, dan mag zij de nieuwe erkenningsaanvraag buiten beschouwing laten” (D. Vanheule, “Bonitha en de Witte pater: over nieuwe bewijzen in de asielprocedure” noot RvSt nr.

113.002, 27 november 2002 met enige kantmeldingen bij K.I Gent, 3 december 2002), T. Vreemd. 2003, 127-132.

Uit het voorgaande kan men concluderen dat de Dienst vreemdelingenzaken een tweede asielaanvraag niet in overweging kan nemen enkel en alleen indien het vaststaat dat het aan de nieuwe elementen manifest ontbreekt aan pertinentie om aan de erkenningsaanvraag een andere wending te geven na de eerder gemaakte beslissingen.

Zoals hieronder blijkt, heeft verzoekster een nieuw element voorgelegd in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De pertinentie van deze nieuw document voor de erkenningsaanvraag is duidelijk.

Bespreking van de nieuwe elementen

Verslag van de psychiater en advies van het BCHV

In het kader van haar tweede asielaanvraag legde verzoekster het attest van de Psychiater voor. Het betreft een "nieuw bekomen bewijs van een eerder aangehaald feit dat voorheen niet in de beraadslaging van de DVZ, het CGVS of de RvV is betrokken.

Naast het psychiatrisch verslag legde verzoekster tevens een advies van het BCHV waarin het voormelde verslag geanalyseerd werd.

Het verslag van de psychiater dateert van 14/06/2011. Het is duidelijk een stuk dat dateert van na de laatste fase in de procedure waarin ze het had kunnen aanbrengen. Bovendien blijkt uit het hierboven geciteerde stuk uit het "Beknopt psychiatrisch Verslag" dat de psychiater wel degelijk een link legt tussen de "zeer ernstige posttraumatische stress stoornis (chronisch en zeer ernstig) enerzijds en de recidiverende en zich opdringende onaangename herinneringen aan de dreigende circumcisie" anderzijds.

De psychiater wijst op het "recidiverend akelig dromen ervan", het lichamelijk voelen alsof dit opnieuw plaatsvindt. Hij stelt in het voorgelegde verslag dat de stemming (van mevrouw) diep triestig, zwaar depressief en erg angstig is. (...)" ze is zelfs bang dat ze in België nog kan gedwongen worden zich te laten besnijden. En verder toen ze het negatieve bericht kreeg dat ze niet naar een opvanghuis kon werd ze compleet mutistisch, zwaar depressief, zeer suïcidaal en randpsychotisch. Ze was niet meer bereikbaar. Een opname was op dat moment zeer geïndiceerd, maar ze weigerde dit."

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij ten onrechte dat het onderzoek van de door verzoekster ingeroepen elementen het voorwerp uitmaakt van de procedure voorzien in artikel 9 ter van de wet van 15/12/ 1980. De directie Asiel zou dan niet bevoegd zijn om de kwetsieuze elementen te onderzoeken.

Het lijkt erop dat de verwerende partij ervan uitgaat dat het voorleggen van het psychiatrisch verslag zoals in casu enkel thuishoort in een regularisatieaanvraag om medische redenen en geen rol kan spelen als (begin van) bewijs in het kader van de aangehaalde vervolgingsfeiten in het land van herkomst.

Men zou met deze redenering van de verwerende partij kunnen instemmen indien de medische problemen volledig zouden losstaan van de aangehaalde vervolgingsfeiten, maar dat is in het dossier van verzoekster, blijkend uit het psychiatrisch verslag, niet het geval.

Zowel in rechtspraak als rechtsleer is de waarde van (correct opgestelde) medische certificaten reeds erkend bij de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Zeker als, zoals in casu het geval, er volgens de deskundige arts een link bestaat tussen het ziektebeeld en de feiten in het land van herkomst. Verzoekster verwijst hierbij naar het artikel van Jones en Smith "Medical Evidence in Asylum and human rights Appeals" (D.R. JONES en S.V. SMITH, "Medical Evidence in Asylum and Human Rights Appeals", International journal of refugee Law 2004, Vol 16 N° 3, 381-410.) de aangehaalde voorbeelden van het artikel zijn regelmatig gelinkt aan foltering. Het is echter zo dat besnijdenis ook kan worden beschouwd als een vorm van foltering. Er wordt in de bijdrage vooreerst vooropgesteld dat er een onderscheid is tussen de rol van de medisch expert en de rol van de vreemdelingenrechter en dat dit onderscheid essentieel is bij de beoordeling van asielaanvragen. Ze stellen verder "if the doctor can establish consistency between the testimony of the applicant (...) and the clinical findings of the residual injury on the applicant's body, together with observations of demeanour and behavior on examination, then the standard and burden of proof on the applicant has been met." Er wordt door de schrijver verwezen naar de eerbied die medische expertise dient te krijgen alsook naar rechtspraak waarin wordt gesteld "any medical report or psychiatric report deserves careful and specific consideration, bearing in mind, particularly, that there may be psychological consequences from ill-treatment which affect the evidence which is given by an applicant"

Door in de bestreden beslissing te stellen dat het onderzoek van de ingeroepen elementen (zijnde het psychiatrisch verslag en het advies dat voortbouwt op dat verslag) het voorwerp uitmaakt van de procedure op grond van art. 9 ter van de wet van 15/12/1980, wordt in de zaak van verzoekster door de verwerende partij de waarde van het psychiatrisch rapport miskend, dat nochtans volgens de rechtsleer "careful and specific consideration" verdient, "particularly (if) there may be psychological consequences

from ill-treatment". Door de weigering van in overwegingname verhindert de verwerende partij dat het CGVS het nieuw gegeven in het licht van het gehele dossier kan onderzoeken.

Bovendien wijst de psychiater in zijn conclusie op het verminderd vermogen tot nadenken en concentratie. Dit kan de conclusies van de RvV in het arrest van 27/04/2010 in het dossier van verzoekster in een ander daglicht stellen. De Raad heeft immers in haar arrest herhaaldelijk gewezen op vage of incoherente verklaringen, zoals vage verklaringen met betrekking tot de reden waarom haar vader geld leende, verklaringen mbt de dag van haar gedwongen huwelijk, incoherente verklaringen aangaande het ogenblik waarop haar echtgenoot heeft vernomen dat zijn vrouw niet was besneden, incoherente verklaringen mbt het bedrag dat ze heeft betaald voor de reis en de naam van de persoon die haar hielp. Er was voorheen echter geen psychiatrisch verslag waarin gewezen werd op mevrouw haar verminderd vermogen tot concentratie. Want het eerder voorgelegde doktersattest van gynaecologe Maya Ruymbeke, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, stelt enkel de poging tot besnijdenis vast, maar gaat niet in op haar mutisme, psychose, ernstige PTSD, verminderd concentratievermogen en verminderd vermogen tot nadenken.

Er dient dan vastgesteld te worden dat het psychiatrisch verslag twee elementen bevat die maken dat het zeer relevant stuk is ter beoordeling van de gegrondheid van de vrees. Het gaat enerzijds om de link die gemaakt wordt tussen de ernstige vorm van PTSD en de vervolgingsfeiten. Anderzijds het feit dat verzoekster aan een verminderd vermogen tot nadenken en concentratie lijdt.

Deze beide elementen maken dat het psychiatrisch verslag als een nieuw gegeven dient te worden beschouwd. Men kan zeer moeilijk stellen, zoals Vanheule in zijn noot omschrijft, dat dit stuk manifest aan pertinentie ontbreekt om de erkenningsaanvraag een andere wending te geven.

De zienswijze van Vanheule werd recent bevestigd in het arrest van RvV nr. 61 439 van 13 mei 2011. In deze zaak werd door DVZ ook een psychologisch rapport opzij geschoven. Ook in dit Psychologisch rapport werd door de psycholoog verwezen naar de verminderde intellectuele capaciteiten als gevolg van zijn psychische toestand. Ook in deze zaak had de DVZ gesteld dat betrokkene "de geijkte procedure diende op de starten om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen op grond van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet". De Raad merkte echter dat "het de verzoeker vrijstaat medische elementen te koppelen aan een asielaanvraag en een tweede asielaanvraag in te dienen zoals in casu." De rechter volgt ook de verzoeker die stelt dat het "niet kan uitgesloten worden dat de motieven die de beslissing betreffende de weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus onderbouwen, zoals "tegenstrijdigheden/vaagheden, enz", het gevolg zijn van zijn psychologische toestand"

CONCLUSIE

Verzoekster heeft in casu een nieuw gegeven voorgelegd. Dit psychiatrisch verslag is relevant voor de asielpprocedure daar het enerzijds haar posttraumatisch stressyndroom en psychotische depressieve en suïcidale toestand bevestigt en deze duidelijk linkt aan de dreigende circumcisie. Het is ook relevant aangezien het wijst op haar ernstige vermindering van interesse en anhedonie en het verminderd vermogen tot nadenken. Bijgevolg kan dit de conclusies van de asielinstanties in de eerste asielpprocedure aangaande de incoherenties en vaagheden hebben beïnvloed. Het beknopt Psychiatrisch Verslag van psychiater Derkinderen heeft immers een duidelijk andere draagwijdte dan het reeds eerder voorgelegd attest van gynaecoloog Maya Ruymbeke. Volgens de aangehaalde feiten, een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 VW. Zoals hierboven aangetoond kunnen medische attesten wel degelijk een (begin van) bewijs uitmaken aangaande de gegrondheid van de ingeroepen vrees."

2.2. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van

de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van dezelfde wet. Dit betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is hij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).
- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat de commissaris-generaal deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021).

Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag als nieuwe elementen aanvoerde:

"Ik heb slechts één document een Beknopt psychiatrisch verslag, gedaan te Antwerpen, 29/11/2011 door dr. P. Derkinderen (dokters van de wereld, van maerlantstraat 56, 2060 Antwerpen). Ik heb nog contact met mijn zoon in Kameroen, van hem weet ik dat ze me nog steeds zoeken in Kameroen. Ik kan niet teruggaan. Ik word hier in België behandeld door een psychiater. Ik heb zware psychologische problemen door de gebeurtenissen in Kameroen. Ik heb geen andere informatie gerelateerd aan mijn asielaanvraag."

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat na het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken een verslag van het BCHV werd overgemaakt waarin verzoeksters asielmotieven werden herhaald en nader toegelicht. De bestreden beslissing stelt terecht dat verzoekster enkel het psychiatrisch verslag als nieuw element heeft aangebracht en uitdrukkelijk aangaf *"Ik heb geen andere informatie gerelateerd aan mijn asielaanvraag"*.

2.5. Waar verzoekster wijst op het medische attest dat ze neerlegde en de *"link die gemaakt wordt tussen de ernstige vorm van PTSD en de vervolgingsfeiten"* dient verwezen te worden naar vaste rechtspraak van de Raad van State die stelt dat een medisch attest geen sluitend bewijs kan vormen voor de omstandigheden waarin de patiënt de aandoeningen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen

waarbij de aandoeningen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468).

2.6. Indien verzoekster terecht stelt dat medische problemen ook relevant kunnen zijn in een asielpcedure kan zij niet worden gevolgd waar wordt gesteld: *“Het lijkt erop dat verwerende partij ervan uitgaat dat het voorleggen van het psychiatrisch verslag zoals in casu enkel thuishoort in een regularisatieaanvraag om medische redenen en geen rol kan spelen als (begin van) bewijs in het kader van de aangehaalde vervolgingsfeiten in het land van herkomst.”* Daargelaten dat de bestreden beslissing opmerkt dat *“het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken”*, heeft de gemachtigde het psychiatrisch rapport immers wel in overweging genomen. Hierbij werd besloten dat verzoekster de gegevens inzake de vrees voor besnijdenis, reeds had aangebracht in de eerste asielpcedure en werd verwezen naar de beslissing genomen door commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 januari 2010. De bestreden beslissing citeert uit deze beslissing van het CGVS waarin ook het destijds neergelegde medische attest inzake de poging tot besnijdenis wordt besproken en waarin wordt gesteld *“dit attest houdt op zich geen bewijs in voor uw bewering dat u wel zou besneden worden in Kameroen”* en verwijst tevens naar het arrest van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen (RvV 27 april 2010, nr. 42 488) waarin het standpunt van de CGVS wordt bijgetreden *“Het medisch attest, waarvan nogmaals een kopie bij het verzoekschrift wordt gevoegd, kan hoogstens aantonen dat men ooit heeft gepoogd verzoekster te besnijden doch dit vermogt geenszins aan te tonen dat verzoekster actueel riskeert te worden besneden. Blijkens haar verklaringen dateert deze poging immers reeds van op het ogenblik dat haar zoon ongeveer acht jaar was (administratief dossier, stuk 3, p.7). In acht genomen dat verzoekster nadien nog gedurende verscheidene jaren in Kameroen bleef, dat geen geloof kan worden gehecht aan haar concrete asielmotieven en dat zij voor het overige nergens vermeldde dat na voormelde poging ook maar enige poging zou zijn ondernomen haar alsnog te besnijden, zijn derhalve geen gegevens voorhanden die erop wijzen dat zij op heden, als vrouw van meer dan dertig jaar oud, gevaar loopt te worden besneden, te meer daar uit de informatie in het dossier blijkt dat dergelijke besnijdenis in Kameroen doorgaans wordt uitgevoerd bij kinderen of jonge meisjes (administratief dossier, stuk 13: landeninformatie).”*

2.7. Waar verzoekster argumenteert dat uit het medische attest blijkt dat zij *“aan een verminderd vermogen tot nadenken en concentratie lijdt”* en meent dat *“Dit kan de conclusies van de RvV in het arrest van 27/04/2010 in het dossier van verzoekster in een ander daglicht stellen”*, en wijst op de door de commissaris-generaal vastgestelde vaagheden en hiaten in haar initiële verklaringen, dient te worden vastgesteld dat dit klaarblijkelijk geen feiten of situaties uitmaken die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij haar toenmalige beweerde psychologische problemen niet kon voorleggen aan de asielinstanties in het kader van haar eerste asielpcedure.

2.8. Bijgevolg kan het huidige medische attest derhalve weliswaar ‘nieuw’ zijn in de zin dat het nog niet eerder ter kennis werd gebracht van verweerder, maar kan niet worden beschouwd als een document dat betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van verzoekers eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020) of die relevante en ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9. De overige stukken die verzoekster toevoegt aan het verzoekschrift doen aan het voorgaande geen afbreuk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK